

nødvendigt at tage Hensyn til de Forhold, der nu en Gang ere Betingelser for, at Naturens producerende Virksomhed kan have sin uforstyrrede Gang.

Fiskeriet kan ødelægges paa forskjellig Maade, dels ved ligefrem Opffiskning af baade Stort og Smaat, dels ved en Forstyrrelse af Fiskenes Læg, hvorved Formeringen hindres, dels ved en Ødelæggelse af de Naturforhold i Vandene, som ere Livsbetingelser for Fiskene, navnlig Tilintetgjørelsen af det lavere Dyreliv, der giver Fiskene deres væsentligste Føde, Opøden af Haabunden og Forstyrrelse af den derværende Plantevæxt, der yde Fiskene Tilhold og Skjulesteder osv. Der fremkommer undertiden Indvendinger imod Muligheden af ved et for stærkt drevet Fiskeri at ødelægge dette og navnlig at bevirke det ved en egentlig Opffiskning, idet der herimod henvises til, at det Antal Individuer, Mennesket kan bemægtige sig, er forsvindende ligeoverfor den uendelige Mængde, der fortæres af Røvfisk, Fugle og andre Dyr, og at Naturen derfor paa mange Maader har draget Omhu for Fiskelivets Vedligeholdelse, især ved Fiskenes umaadelige Frugtbarhed.

Det er nu ogsaa unægteligt, at Naturen er overordentlig gavmild ved Produktionen af Fisk; men Erfaringens Vidnesbyrd taler dog tydelig nok for, at Ødelæggelsen af Fiskeriet er mulig, ligesom overhovedet Mennesket har vist, at det formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjelpekilder, naar det alene vil gaa ud paa at bemægtige sig det Udbytte, der i Nutiden frembyder sig, uden at tænke paa at bevare Betingelserne for et fremtidigt. Vil man nu end gaa ud fra, at en egentlig Opffiskning vanskelig vil kunne spores i de større Hav, saa kan den finde Sted i Fjorde og andre Smaaavande, der kun ved snævre Indløb staa i Forbindelse med det aabne Hav og derfor vanskeligere herfra kunne faa Fiskebestanden fornyet. Dette er en uafviselig Kjendsgjerning, ligesom ogsaa at der hører en lang Fredningstid til, forinden Naturen igjen formaar at forny det ødelagte Dyreliv. Det er overhovedet let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Egevægten i Naturens Husholdning; men der hører mange Tidens Arbejde til, forinden Naturen kan bringe Egevægten tilbage igjen. Dette gjælder med Hensyn til Fiskeriet som paa saa mange andre Omraader i Naturen, hvor dog Kunsten formaar langt mere at understøtte Naturens producerende Virksomhed, end muligt er med Hensyn til Fiskelivet, f. Ex. Stovbrug, Sagt. Det er derfor nødvendigt lige overfor en meget energisk, hensynsløs og intensiv Drift af Fiskeriet at stille hæmmende og forbydende For skrifter for at forhindre, at Kilden til Erhverv stoppes.

Quod dernæst angaar Nutidens Udbytte af Fiskeriet, da have vi bemærket, at det ved Ordningen bør tilstræbes, at Udbyttet kan blive saa stort og rigt som muligt, men tillige at det fordeles paa en saadan Maade mellem den fiskebeholdende Befolkning, som er gavnligest for Samfundet i det Hele. Her møder os, som paa saa mange Punkter, Forskjellen mellem Saltvandsfiskeriet og Fiskeriet i de ferske Vand. Disse ere nemlig i privat Eje; Udbyttet tilkommer kun Lodbøjerne, og Samfundets Interesse er underordnet Ejendomsretten. Havet derimod er hjerreløst; dets Bestemmelse er at tjene Samfundet, samtlige Landets Beboere til Nytte, og Fordelingen af dets Udbytte bør ske med de Krav, Samfundet stiller, for Dje. — De anførte Sætninger komme til Anvendelse, hvor der bliver Spørgsmaal om at træffe en Ordning til Forebyggelse af Sammenstød mellem forskjellige Fiskeredstaber, der bruges paa samme Fiskeplads. Det kunde vel synes, at ethvert Fiskeri og ethvert Fiskeredskab i og for sig er ligesaa berettiget som alle andre, og at derfor de forskjellige Fiskerier og Fiskeredstaber i det Hele bør stilles lige overalt og til enhver Tid; men en nærmere Betragtning vil let vise, at dette ikke er rigtigt, naar der fremtræder en stærk Konkurrence af Fiskere paa samme Fiskeplads. Det er klart, at hvis Konkurrencen er aldeles fri og ubunden, vil Følgen heraf efter Omstændighederne kunne blive, at, medens Alle ville have alt, er der Ingen, der faar noget Udbytte, idet den Ene gaar i Bejen for den Anden og forspilder hans Fangst. Der maa derfor træffes en Ordning med det Formaal at udvirke, om ikke Alle, saa dog saa Mange som muligt faa en rigelig Fangst, og at Udbyttet af denne Fangst bliver det bedst mulige; og til dette Niemed maa Ordningen selvfølgelig navnlig frede om og hævde det mest indbringende Fiskeri fremfor dem, som kun have en underordnet Betydning, selv om Udøvelsen af disse derved bliver trængt noget tilbage. Ved Siden heraf maa det dog tillige erindres, at det absolut taget mest indbringende Fiskeri ikke altid er det for Samfundet fordelagtigste, idet Maaden, hvorpaa Udbyttet fordeles mellem de fiskebeholdende, ofte kan være Staten vigtigere, end Udbyttets Storhed i og for sig. Det er f. Ex. vigtigere for Staten, at en talrig til Fiskeriet som Erhvervskilde henvist Befolkning kan leve om end tarvelig heraf, end at det ved en kostbarere Driftsmaade forlapper Enkelte et langt større Udbytte, naar dette bevirker, at den nævnte Befolkning trænges tilbage fra sit naturlige Erhverv. Dette Hensyn vil derfor efter Omstændighederne vel kunne motivere, at Lovgivningen sætter hæmmende eller forbydende Bestemmelser lige overfor Brugen af visse, iøvrigt maasse meget formaalstjenlige Fiskeredstaber.

Det vil af det Ovenanførte fremlyse, at, naar vi formene, at der er Anledning til at træffe Lovbestemmelser om Fiskeriets Drift i vore Vand, saa er det væsentligst, fordi vi antage, at der er